

Revolutie in galop

HEDEENDAAGS ★★★★★

Hold your horses

Champ d'Action, gezien op 22/5
in deSingel, Antwerpen.

De vreemdste eend in de bijt op het Opera XXI-festival is ongetwijfeld *Hold your horses*, de 'Grand opéra de trash' van Serge Verstockt en Champ d'Action. Met opera heeft deze voorstelling weinig te maken. Voor componist Serge Verstockt past ze in een lange weg die hij heeft afgelegd in het werken met multimedia en performance in zijn muziek. De virtuele ruimte van *Screens* (1998), de assemblage van elementen uit niet-klassieke muziekstijlen in *Drie* (2007) en de muzikanten als performers zoals in *Voix instrumentalisée* (2009): het zijn elementen die terugkomen in *Hold your horses*. Grand opéra, het megalomane operagenre uit de eerste helft van de 19de eeuw, was het product van een burgerlijke cultuur, doordrenkt van imperialistische westerse waarden. Desondanks is één grand opera - *De stomme van Portici* - de geschiedenis in-

Krachtige statements op een potige sound. © Ronald Gestels

gegaan als de opera die in 1830 de lont aan het kruitvat stak van de Belgische revolutie.

Arabische Lente

Het verzet tegen de burgerlijke waarden van opera komt bij Verstockt samen met een bezinning over de kracht van kunst om politiek en maatschappelijk iets

te betekenen. Opera als revolutie. *Hold your horses* is dan ook één lange poging om de muren tussen het podium en de buitenwereld te doorbreken. Het eerste deel is ronduit politiek geladen. Er wordt geciteerd uit de *198 methods of nonviolent action* van Gene Sharpe - het handboek voor de burgerlijke ongehoor-

zaamheid in de jaren 70. Van daar is de sprong maar klein naar de Arabische Lente en de spanning tussen mens en systeem. Het tweede deel lijkt meer gericht op de vraag wat dat allemaal voor de kunst kan betekenen. Daar staan componisten Anton Webern en John Cage model voor muziek die in zichzelf

Het is één lange poging om de muren tussen het podium en de buitenwereld te doorbreken

besloten blijft of zich opent voor de buitenwereld.

Verstockt snijdt heel veel thema's aan en niet iedere scène lijkt even essentieel. Zo verliest de voorstelling aan scherpte, al wordt dat gecompenseerd door muziek en beeld. Die muziek is duidelijk op maat van de muzikanten geschreven, wat het een persoonlijke kleur geeft.

Bovenal overheerst een potige sound, gedreven door de elektrische gitaar van de componist zelf, veel nadruk op het lage register, een forse scheut elektronica en een stijl die op merkwaardige, maar overtuigende wijze Webern met heavy metal verzoent. Een fascinerende, uitdagende en soms exuberante voorstelling die aanzet tot nadenken.

MAARTEN BEIRENS